

Fragment uit *Odes*, David van Reybrouck, *De Bezige Bij*, 2018.

Dit fragment mag uitsluitend gebruikt worden voor educatieve doeleinden en mag niet verder worden verspreid.

ODE AAN DE ONGEBOREN KROOST

Soms zie ik hen spelen op het lege tapijt
kerstbomen draag ik ongetooid weer buiten
op familiefoto's van vrienden herken ik hen
aan lange tafels vol fruit zitten ze in hun blote buik
vier rode monden die gapen van de pret
mijn schatten van kinderen die ik niet heb
Voor hen doe ik het licht aan in de kamers van dit huis
voor hen vul ik het bad met van kikkers het schuim
ze leggen puzzels van steden waar ik zonder hen was
ze schreien om verdriet dat gelukkig nooit kwam
hun melktanden hou ik onder geen hoofdkussen bij
Zorgeloos is hun leven, daar heb ik voor gezorgd
van donkere dromen hebben zij geen weet

want donkere dromen zijn zij gebleven
het is uit liefde voor hen dat ik hen nimmer kreeg
Dus ga elders zitten met jullie jassen nog aan
scroll daar door het blauw van je nukkelig gelijk
zwijg aan andere tafels over de dag die je had
aanhoor mijn gezaag uit een andere mond
stuur ansichten met een kruisje uit het verre Tirol

En wanneer later het kreupelhout binnenwaarts groeit
wanneer mijn takken kraken en het gebinte spookt
kom dan niet aan met verhalen van vroeger
toon geen foto's van je dochters aan zee
vraag niet hoe was vandaag je puree
blijf weg zorg dat ik u niet meer herken
spreek mij aan met meneer en met u
knik beleefd als ik zeg ik heb u onterfd